

σμάτων τοῦ ἐχθροῦ, ἅπερ ἤδη πρὸ τῆς 26 Ἰουλίου 1823 μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου διήλυνον τὰ Ἄγγραφα, οὐδεὶς που δι-
εξῆλθεν. Ἐν τῷ μέρει δὲ τούτῳ τῆς «ἐκθέσεως» παρίσταται
καὶ τὸ ἀμφίβολον τῆς διαγωγῆς τοῦ Καραϊσκάκη οὕτως,
ὥστ' ἀμφίβολον νὰ ποφανθῇ τις ἂν τότε ὁ μετὰ ταῦτα
σωτὴρ τῆς Ἑλλάδος ἀναδειχθεὶς ἀνὴρ ἐφρόνει τὰ τῶν Τούρ-
κων ἢ τὰ τῶν Ἑλλήνων. Τοῦτο διδάσκει ἡμᾶς ἵνα καὶ τὸν
μεγαλοφυῶ, στρατηγικώτατον, ἡρωϊκόν, πολιτικόν καὶ πολυ-
μήχανον Ὀδυσσεῖα τὸν Ἀνδρούτζου ἐπεικέστερον κρίνωμεν
καὶ μὴ εἰκῇ καὶ ἀκρίτως, παρακρουόμενοι ὑπὸ τῶν τότε κομ-
ματικῶν συκοφαντῶν, οἷον τῶν περὶ Κωλέτην καὶ τὸν ἀχάρι-
στον Γκούραν, κηλιδῶμεν τὴν λαμπρότητα ἀνδρός, ὅστις, εἰμὴ
ἐδολοφονεῖτο, ἐξ ἅπαντος θὰ ἀνεδεικνύετο ὁ μέγιστος τῶν ἀν-
δρῶν, τούλάχιστον ἐν τῷ ἡπείρῳ Ἑλλάδι, τῆς μεγάλης ἡμῶν
ἐπαναστάσεως, ὅπως τοῦτο, ὡς πέποιθα, καὶ ἐκ τῶν παρ' ἐμοὶ
ἀνεκδότων ἐπιστολῶν ἐπιστήμων μαχητῶν τῆς ἐπαναστάσεως
καὶ σημειωμάτων περιφανῶς καταδειχθήσεται.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΥ

ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΟΥ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

Μετ' ἐπεισοδίου περὶ τῶν ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ
Μελιδονίου πριγέντων κατὰ τὸ 1822.

ΥΠΟ

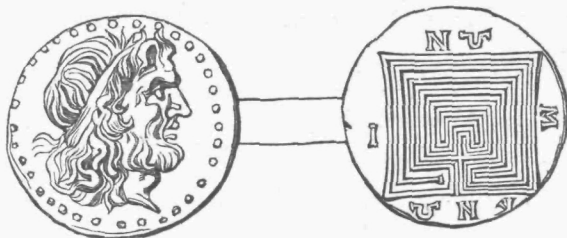
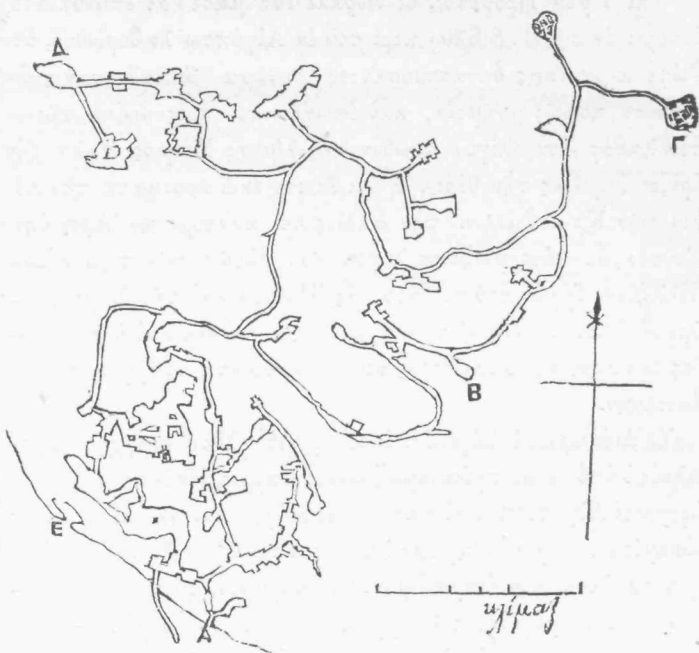
Ν. Ι. ΔΑΡΜΑΡΟΥ

Καθόλου λαβύρινθος σημαίνει οἰκοδομὴν μετὰ πολυαρίθμων
θαλάμων, καὶ περιπλοκῶν ἐλικοειδῶν διόδων, καθιστάντων
τὴν ἐξοδὸν δυσχερῇ καὶ σχεδὸν ἀκατόρθωτον. Περὶ δὲ τῆς
ἀρχῆς τῆς λέξεως περὶσπάγεται ἐν τῷ λεξικῷ τῷ κλασικῷ τοῦ
Dr. Smith μεταφρασθέντι ὑπὸ τοῦ Κ. Δ. Πανταζῆ, ὅτι αὕτη
φαίνεται οὕσα μᾶλλον Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ἢ ὡς κοινῶς
ὑποτίθεται Αἰγυπτιακῆς καὶ παράγεται ἐκ τοῦ λάβιρος, ὅπερ
ἔχει ἐτυμολογικὴν σχέσιν πρὸς τὸ λαύρα. (Platea lata ἢ vi-
cus). Ὁ δὲ Cornilius Schrevulus, ἐτυμολογεῖ καὶ ἄλλως
τὴν λέξιν, ἐκ τοῦ λαβεῖν καὶ ῥινᾶν, ὡς τὸν εἰσβαίνοντα, ἐξα-
πατῶν, δράττει. (quodprehendendo, siquis ingrediatur).

Κατὰ τὸν Πλίνιον (36 c. 13) μεταξὺ τῶν λαβυρίνθων τῶν
ἀρχαίων ἡμερῶν τέσσαρες ἦσαν οἱ διασημότεροι. Καὶ πρῶτον
μὲν ἀριθμεῖ τὸν τῆς Αἰγύπτου, δευτέρον τὸν τῆς Κρήτης, τρί-
τον τὸν τῆς Λήμνου, καὶ τέταρτον τὸν τῆς Ἰταλίας οἰκοδο-
μηθέντα, ὑπὸ τοῦ Πορσένα βασιλέως τῆς Ἐτρουρίας, ἀκμάσαν-
τος κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ταρκουίνιου.

Ἐνταῦθα γενήσεται λόγος μόνον περὶ τῶν δύο πρώτων.
διότι οἱ ἕτεροι ἐποιήθησαν ἀναμφιλέκτως κατὰ μίμησιν αὐ-
τῶν ἂν καὶ ὁ Πλίνιος λέγει τὸν τῆς Λήμνου, ὡς ὑπερβαίνοντα

κατὰ τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν ἄλλων, καὶ ὅτ'
ἐστηρίζετο εἰς τεσσαράκοντα στήλας θαυμασίας τῇ καλλονῇ.

Πασιδῆλον δέ, ὅτι τὸν λαβύρινθον τῆς Αἰγύπτου, πλὴν
τῶν ἄλλων συγγραφέων περιέγραψεν αὐτὸν ὁ πατὴρ τῆς Ἱστο-
ρίας λίαν λεπτομερῶς, ὅσον ἐπεδέχετο ἡ ἐποχὴ τοῦ χρόνου.
ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα παραιοφροῦντες τὴν περὶ τούτου πε-
ριγραφὴν τοῦ ἀρχαιοτέρου Ἱστορικοῦ Ἑλληνος παραλείπομεν
ἄλλα πλεῖστα γραφέντα ὑπὸ τε τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ
νέων περιηγητῶν. Περὶ δὲ τοῦ δευτέρου, ἐπειδὴ τὸ Ἑλληνι-
κὸν φῶλον πλεῖστον τὸ ἐνδιαφέρον ἔχει εἰς τὴν κατὰ τὸν Ἀρι-
στοτέλην βασιλεύουσάν τῶν νήτων Κρήτην, θὰ ἐνδιατρίψω-